

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Helhedens vel gaar forud for den enkeltes : Udgivet til Brug for Ledere af Skolingskursus

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1942

Emne: Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

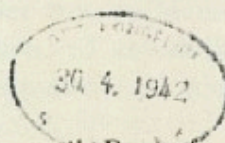
Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

J N J A P 1942

PUNKT 7: „Vi bekæmper den liberalistiske og materialistiske Livsanskuelse og kræver Beskyttelse af de idealistiske og socialistiske Kræfter under Kampaaet: Helhedens Vel gaar forud for den enkeltes Vel“

HELHEDENS VEL GAAR FORUD FOR DEN ENKELTES

*Udgivet til Brug for
Ledere af Skolingskursus*

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

HILMREDBENS TIL GAAR FORRE FOR DEN BUKHET

TRINITATIS TRYKKERIET, KBN. 2200

»Vi bekæmper den liberalistiske og materialistiske Livsanskuelse og kræver Beskyttelse af de idealistiske og socialistiske Kræfter under Kampraabet: Helhedens Vel gaar forud for den enkeltes Vel.«

Vi bekæmper Liberalismen, der blev født under og af den franske Revolution i Aaret 1789. Denne Revolutions baserende Idé var Menneskets absolutte Udskillelse af Fællesskabet, dets Frigørelse af Fællesskabets Baand. I Tilknytning hertil forkyndte Revolutionen, at det enkelte Menneske havde Ret til at leve Livet efter eget Skøn, til at udvikle sig som en fritstaaende Ener, der ikke hæmmedes af noget som helst Hensyn til Fællesskabet.

Forkyndelsen af denne Lære har man kaldt Liberalisme.

Ved Hjælp af Liberalisme har man hos det enkelte Menneske opelsket Egoismen. Vi har alle set, hvorledes Liberalismen har splittet vort Folk og delt det op i en Masse privilegerede Klasser, der indbyrdes bekæmper hinanden til ubodelig Skade for vort Folk og Land.

Vi har set alles Kamp mod alle, og derigennem, at det liberalistisk indstillede Menneske ikke er Udtryk for Fællesskab, men udtrykker et splittet og opløst Folk, er det, at vi fører vor Kamp mod den liberalistiske Anskuelse.

Vort Hagekors er et samlende Tegn, hvorunder alle vi, der har set den snigende Fare, som Liberalismen er for vort Folk, samler os, og derved bliver vort Hagekors Liberalismens Gravmæle.

Liberalismen er nemlig som sagt tilligemed Materialismen

Forløber for den aljødiske Marxisme, ved hvis Hjælp Juda skal tilrive sig al Magt her paa Jorden og skabe Mulighed for, at ogsaa vort Folk nedsynker i Slavekaar.

Hovedformaalet for vor Bevægelse er at indordne alle Folkefæller i et organisk opbygget Fællesskab.

Bestræbelserne for at naa dette Maal er den røde Traad, der gaar gennem hele vort Program, og det er det Grundlag, som vi bygger alt op paa. Gennem denne Grundanskuelse om at et Folk er en organisk Helhed, kommer vi straks i skarp Modsætning til den saakaldte marxistiske Form for Socialisme, der fornægter den fælles indre Oplevelse i et Folk og deler Folkene i Klasser, der skal bekæmpe hinanden.

Folket er for os National-Socialister en Helhed, en Organisme, der gennem sit særegne Anlæg overleverer sine Værdier fra Slægtled til Slægtled.

Den enkelte udfolder sig i dette afgrænsede Fællesskab ved de Kræfter, der udgaar fra Fællesskabet paa samme Maade som en Celle i Legemet lever og trives under hele Legemets Pulsslæg. Den enkelte arbejder med og yder sin Indsats i det ustandselige Væld af Kræfter, der ogsaa bærer Erhvervslivets Værdier frem.

Alle Samfundsværdier skabes ved legemligt eller aandeligt Arbejde, og alt efter som den enkeltes Indsats er stor eller lille, opstaar der en større eller mindre Mængde Værdier. Men den enkeltes Indsats vil stige, naar han faar Lov til selv at høste Frugten af sit Arbejde, hvorimod han vil formindske sine Ydelsesmuligheder, naar han principielt tvinges til at dele Lønnen for sit Arbejde med andre uden at faa nogen (materiel eller ideel) Godtgørelse.

Det ligger i vor racemæssige Indstilling at kræve Retfærdighed i den Forstand, at vi hverken ønsker at blive udbyttet af andre, eller at vi ved normal Arbejdsydelse bliver henvist til at skulle udbytte andre. At blive udbyttet betyder

en Nedsættelse af Arbejdsglæden, og det føles som en uværdig Behandling af selvbevidste Mennesker samtidig med, at det samme Princip styrker Dovenskab og Bekvemmelighed og virker demoraliserende paa denne Maade.

Derfor forkaster den nationale Socialisme ogsaa det marxistiske Krav om Lighed, der ødelægger enhver sund Agtelse for de større Evner, som Marxisterne nok vil anerkende ved en Sportsfest, men ikke i deres Livsform. I Stedet for Lighed kræver vi social Retfærdighed og siger: Enhver sit!

Det er let at slippe Menneskets egoistiske Instinkter løs ved at prædike en Livsopfattelse, hvorefter vi kan kræve flere Rettigheder, end der efter vore Evner og Ydelser tilkommer os.

Som vi vender os mod det marxistiske Krav om Lighed, forkaster vi ogsaa de Krav om Frihed, der kædes sammen med Lighedskravet i de saakaldte Idéer af 1789, Fødselsaaret for den store franske Revolution. Indholdet af disse Idéer er kort sagt Menneskets Frigørelse af Fællesskabets Baand. Det er Forkyndelsen om, at Mennesket har Ret til at leve sit Liv efter eget Skøn, til at udvikle sig som en fritstaaende Ener, der ikke hæmmes af Hensyn til noget Fællesskab.

Forkyndelsen af denne Frihed har man kaldt for Liberalisme.

Det er Liberalismens Idé, der har bevirket den Splittelse indenfor vort Folk, som har ført til, at vi i Dag staar alle imod alle, thi det liberalistisk indstillede Menneske er ikke Udtryk for noget organisk Fællesskab, men udtrykker et splittet og opløst Folk.

Den indsmigrende Paaberaabelse af Folket, som Liberalismen alligevel ofte benytter sig af, skal kun tjene til at give den frit staaende Ener et eftertragtet Frihedsbrev for dens eget Jeg's Vilkaarlighed. Liberalismen udelukker Folket og sætter Jeg'et den frit staaende Ener, i Stedet. Liberalismen har splittet Folket og delt det i en Masse privilegerede Klasser. Men hvad den hævede til privilegerede Klasser var ikke de Førere, der

var gaaet foran Folket, og gennem deres personlige Evner og deres Ansvar overfor Folket havde skabt Statens Ramme om Folket, men Liberalismens Overklasse har trængt sig ind mellem Følge og Fører og har dannet en Kaste, der kun er knyttet sammen for at varetage egne Interesser.

Liberalisme og Socialisme er de stærkeste Modsætninger. Der er en uovervindelig Kløft mellem de to Begreber, hvor der ingen Bro kan slaas; og naar vi nationale Socialister taler om en Kamp mod Systemet, saa forstaar vi under Systemet ikke andet end den forfatningsmæssige politisk faslagte, liberale Livsanskuelse, paa hvilken alt det er bygget op, som vi ønsker at føre Kampen imod.

Hvis man vil forstaa den nationalsocialistiske Opfattelse af et folkeligt Fællesskab, kan man gaa ud fra et Folkefællesskab i mindre Format, som man kan forestille sig det udvikler sig indenfor en dansk Bondefamilies lille Fællesskab.

I Begyndelsen var alle Familiemedlemmer beskæftiget paa Marken. Saa delte man Arbejdet. Den første Deling skete mellem Mand og Kvinde, Manden tog sig af det udendørs Arbejde og Kvinden passede Huset. Men Delingen gik videre mellem Sønerne. En gik paa Marken, en foretrak at blive hjemme og tilberedte Redskaber, der skulde bruges til Arbejdet. Plovmanden overlod Smeden at fremskaffe Ploven o. s. v. Saa kom Delingen af Ejendommen ved Arv.

Efter vore ældgamle Love overtog den ældste Søn, eller i hvert Fald een af Sønerne, Fædregaarden. Og de andre, blev de gjort arveløse eller maatte nøjes med et Guldur eller et Udstyr? Nej, det var først under det liberalistiske System, at denne Uretfærdighed blev indført, thi selvfølgelig skulde de andre Børn arve lige med Broderen. Men man kunde ikke godt mange Gange efter hinanden dele en Gaards Jordareal mellem Arvingerne, thi da vilde den enkelte allerede efter nogle ganske faa Delinger faa saa lidt, at han ikke kunde leve paa sin Lod.

Men man behøvede heller ikke at foretage denne Deling,

thi Fædre gaarden kunde jo avle langt mere, end Ejerens Familie og Husstand kunde spise. Dette Overskud var de øvrige Arvingers Del, det havde de Ret til. Men de havde ikke Krav paa at faa det, uden at de selv hjalp med ved dets Frembringelse. De skulde selv yde en Indsats og gennem denne bidrage til, at deres Udbytte blev saa stort som muligt; og denne Indsats kunde de let yde, thi med den fremadskridende Udvikling opstod der andet Arbejde end det, der skulde udføres paa Jorden. Kornet skulde males, der skulde bygges Mølle og der skulde bygges Ovn, der skulde laves Plove og Harve. Planter, Dyr og Mennesker skulde holdes fri for Sygdomme eller helbredes for dem.

Børnene skulde undervises, der skulde dømmes mellem Ret og Uret o. s. v. Arbejdet indenfor Samfundet var bleven delt, og af Familien blev der et Folk. Den ene Del af Folket fik Retten til Jord og den anden fik Retten til Arbejde.

Ret til Jord og Ret til Arbejde — det er Folkets Livsbetingelse, det er den Ret, Folket skal værne om, og det er den Ret, Folket aldrig burde lade sig fratage.

Denne Ret har vort Folk ladet tage fra sig gennem Liberalismens System. Det begyndte med, at Liberalismen fortalte Ejerne af Jorden, at deres Ejendom var et Privilegium, som de kunde skalte og valte med efter eget Forgodtbefindende, hvad Statsforfatningen gennem Indførelsen af den romerske Rets Idéer gav dem yderligere Medhold i.

Vil National-Socialismen da frakende Landbrugerne Ejendomsretten til Jorden?

Rent principmæssigt kan man godt beskyldes os for dette, da vi siger, at Fædrelandets Jord tilhører Folket.

Det er det Land, som Folket skal bo og bygge i, Slægt efter Slægt. Det er Folkets Arv og Fælleseje, det er det Fædreland, som Folket synger om og hele Folket i givet Tilfælde skal værne om.

Men dette udelukker ikke, at vi i Praksis fordeler denne

Jord blandt vore Landbrugere, Danmarks Bønder. Og her er den store Forskel mellem os og Marxisterne, der kræver, at Jorden i Praxis afstaas til Staten, for at denne kan drive den ved en kollektiv Statsdrift. Nej, siger den nationale Socialisme; Jorden er ikke Statens og skal ikke drives af Statens Embedsmænd; den tilhører Folket og skal drives af Folkets Bønder, der er en Del af Folkets organiske Hele. Ret til Jord og Ret til Arbejde er for National-Socialismen ikke et Privilegium, men en Forpligtelse.

Da Ejerne af Jorden gennem Liberalismen fik at vide, at Jorden var deres frie, personlige Ejendom, som de kunde raade over til egen personlig Profit, fik de Mulighed til at tvinge deres jordløse Arbejdere til at lade sig udbytte paa samme Maade, som de nu selv bliver udbyttet, thi i Dag befinder Ejerne af Jorden sig i akkurat samme Tilstand, som Lønarbejderne befandt sig i før.

Liberalismen har nemlig medført mere. Den har gjort Jorden og Bondegaarden til et Produktionssted, og den gav Ejerne Ret til at pantsætte Folkets Fædrenejord og bandede derved Vejn for det kapitalistiske System.

I Dag er det Laanekapitalen, der ejer alle Produktionssteder og alle Produktionsmidler, og det er Laanekapitalen, der bestemmer, hvor der skal arbejdes, hvad der skal fremstilles og til hvilken Pris, der skal arbejdes.

Men Laanekapitalen træffer denne Bestemmelse uden Hensyn til Folk og Land, uden nogen moralsk eller nationalt Hensyn. Den handler ud fra et liberalistisk Grundsyn, udelukkende af Hensyn til egen Fordel og Profit.

Derfor angriber National-Socialismen ogsaa denne hensynsløse Udbytning og kræver, at Erhvervslivet ikke bestemmes af en raa upersonlig Kapitalmagt, men af Mennesket og dets Arbejde. Det er ikke Laanekapitalen, der skal sætte Arbejdet i Gang, men det er Arbejdet, der skal beherske Kapitalen.

Mennesket skal være Herre over Pengene og skal ikke være Pengemagtens Slave.

Derfor kræver National-Socialismen et nyt Pengesystem, og den kræver en ny Retsordning.

I Stedet for Liberalismens og Kapitalismens snedige Forvanskninger af den saakaldte danske Ret, skal vi have en Ret, der virkelig bygger paa den nordiske Races gamle Retsopfattelse, som den blandt andet i sin Tid blev udtrykt i Jydske Lov og andre nordiske og danske Love, der giver os et fast og godt Grundlag til at bygge videre paa. Men i disse gamle nordiske Love finder vi just den Opfattelse udtrykt, som National-Socialismen gør sig til Talsmand for, thi efter gammel nordisk Ret var Ejendomsretten til Jorden ikke et Privilegium i Liberalismens Forstand, den var heller ikke Tyveri, som Marxisterne siger, men den var, som National-Socialismen siger: En Forpligtelse.

Vor socialistiske Grundopfattelse kræver, at enhver altid er sig bevidst, at han er et Led i et Fællesskab og et Led i en lang Kæde af Slægtled, og ud fra denne socialistiske Idé kræver vor idealistiske Livsopfattelse, at den enkeltes egoistiske Særinteresser træder tilbage for Fællesskabets Krav.

Helhedens Vel skal gaa forud for den enkeltes.

Men dette er akkurat det modsatte af, hvad Liberalismen vil. Den stiller den enkelte Erhvervsvirksomhed i Forgrunden som et gevinstafkastende Produktionssted. Liberalismen lægger Tyngdepunktet i al Erhvervsvirksomhed i den enkelte Bedrift, hvis Forrentningsevne bliver til Maalestok i Erhvervslivet og hvis Ret det er at rydde alle Hindringer til Side, der kan hæmme den enkelte Bedrifts rentemæssige Udbytte.

Paa denne Maade har Liberalismen opløst alle moralske Baand indenfor det Arbejdsfællesskab, som en Erhvervsvirksomhed skulde være efter nordisk Samfundsopfattelse. Liberalismen har forvandlet Husbond og Husstand til Arbejdstager, thi den anerkender ingen moralske Forpligtelser overfor Arbejds-

fæller. Nød, Eledighed, Arbejdsløshed og Fortvivlelse i Løn-
arbejdernes Hjem betyder intet overfor det liberalistiske kapi-
talistiske Krav om Profit.

Det er derfor ogsaa Liberalismen, der har skabt Marxismen.
Karl Marx's Fuldendelsesidé er fremgaaet af Liberalismens
Fremskridtsidé.

Erhvervsmæssigt set kræver Marxismen jo ikke andet end,
at de Folk, der er bleven udbyttet gennem Liberalismens Er-
hvervsprogram, skal organisere sig, for gennem deres Organisa-
tioner at kunne tiltvinge sig den Del af Erhvervslivets Over-
skud, der med Rette tilkommer dem. Dette berettigede Krav
var det, at Karl Marx benyttede til at bygge sin Lære paa,
hvor han ikke henvender sig til det Gode og Stærke i Menne-
skets Karakter, men til Menneskets Svagheder.

Marx saa, hvorledes de »moderne Mytologier«, som han
kaldte Slagordet: Frihed, Lighed og Broderskab, nok havde
forandret de politiske Forhold, men ikke de sociale. Han saa,
hvorledes hverken Religion, Filosofi eller Statskunst havde
kunnet tvinge Mennesket til at øve social Retfærdighed, og han
saa, at Skylden laa hos Mennesket, der stadig tænkte mest paa
sig selv.

Han tog saa Mennesket i denne Svaghed, som Liberalismen
havde gjort endnu svagere, og vendte sig til Bærmen i det en-
kelte Menneske og til Bærmen i Folket. Han saa alt ud fra
Materialismens Synsvinkel og var en stor Beregner, men han
var ingen Tænkter. Han prædikede den falske Lære, at man
kan forhindre Udbytningen ved, at man bekæmper den private
Ejendom.

Efter Kommunismen er det den selvstændige Erhvervsvirk-
somed, den private Driftsleder, der er Skyld i, at Mennesker
udbytter hinanden. Men det er dog mindre væsentligt, om det
er en privat Driftsleder, der disponerer over Arbejdspladsen,
eller om det er Direktøren for et Aktieselskab, eller Formanden

for en kommunistisk Arbejdskomité. Hovedsagen er ikke, hvem der bestemmer over Arbejdspladsen, men hvorledes der bestemmes over den.

Derfor ser National-Socialismen ingen Forbedring i den sociale Nød ved, at en marxistisk Stat overtager alle Produktionsmidler, thi Aarsagen til Nøden ligger ikke i den private Ejendomsret, men i den Maade, som denne anvendes paa.

Aarsagen ligger i den Demoralisation, som Liberalismen har fremkaldt og som Marxismen har bygget videre paa ved at fornægte Pligt- og Ansvarsfølelsen overfor Folk, Slægt og Familie.

Hvor Marxismen holder op, sætter National-Socialismen ind, den nationale Socialisme, der vil afløse den Liberalisme, der har været den onde Magt i det 19. Aarhundrede og som har undermineret og ødelagt enhver opdukkende Form for virkelig Socialisme, den Liberalisme, der er krøbet i Skjul bag Parlamentarismen for derved at udgive sig for et Demokrati.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk